

Europaudvalget

FOLKETINGET



REFERAT

AF 13. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 17. december 2010
Tidspunkt: Kl. 7.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Anne-Marie Meldgaard (S) formand, Flemming Møller (V), Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF), Kim Mortensen (S), Anne Grete Holmsgaard (SF), Pia Olsen Dyhr (SF), Lone Dybkjær (RV), Per Clausen (EL)

Desuden deltog: Miljøminister Karen Ellemann og klima- og energiminister Lykke Friis

FO Punkt 1. Rådsmøde nr. 3061 (miljø) den 20. december 2010

Dagsordenspunkt 1-7 samt 12 hører under Miljøministeriets ressort og blev forelagt af miljøministeren.

Dagsordenspunkt 8-10 hører under Klima- og Energiministeriets ressort og blev forelagt af klima- og energiministeren.

Miljøministeren: God morgen. I Miljøudvalget har vi haft en frygtelig vane med at holde mange samråd kl. 7 om morgenen, så det er jeg i træning med.

Der er 6 punkter, som vedrører mit ressortområde. Af disse forelægges punkt 1 om biocidholdige produkter til forhandlingsoplæg, resten til orientering.

Herudover vil jeg kort orientere om et udkast til rådskonklusioner om EU's deltagelse i FN's skovforum, som skal behandles på et senere rådsmøde, samt om to verserende sager ved EU-Domstolen.

Klima- og energiministeren: Der er følgende klimasager på dagsordenen til miljørådsmødet den 20. december:

Den ene sag drejer sig om opfølgningen på Cancun, hvor formandskabet lægger op til udveksling af synspunkter.

Den anden sag er Kommissionens forslag til forordning om fastsættelse af præstationsnormer for nye lette erhvervskøretøjer.

Desuden er der tilføjet et A-punkt med Kommissionens anmodning til Rådet om mandat til at forhandle med Schweiz om muligheden for at koble Schweiz' kvotesystem til EU's kvotesystem

Disse tre sager forelægger jeg til orientering.

FO 1. Forslag til forordning om markedsføring og anvendelse af biocidholdige produkter

– *Politisk enighed*

KOM (2009) 0267

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 2)

KOM (2009) 0267 – bilag 3 (revideret grundnotat af 20/11-09)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (09) – bilag 449 (side 1307, senest behandlet i EUU 4/6-10)

EUU alm. del (09) – bilag 166 (side 546, behandlet i EUU 11/12-09)

Miljøministeren: Sagen forelægges som sagt til forhandlingsoplæg.

Det belgiske formandskab har sat forslaget på rådsmødedagsordenen med henblik på opnåelse af politisk enighed.

Vi må konstatere, at det nuværende godkendelsessystem af biocidaktivstoffer og produkter har vist sig at være for ineffektivt. EU-godkendelsen af aktivstofferne har simpelthen ikke kunnet følge med, og derfor er den efterfølgende nationale produktgodkendelse blevet forsinket.

Så længe der ikke er en EU-godkendelse af aktivstoffet, kan biocidproduktet via en overgangsordning stadig blive på markedet, selv om produktet ikke er godkendt efter biociddirektivet. Der er derfor en række produkter på markedet i dag, som simpelt hen aldrig er blevet godkendt.

Det er grunden til, at der er behov for et nyt og mere effektivt godkendelsessystem, hvis vi skal sikre den udvidelse af beskyttelsesniveauet, der var tiltænkt, da man vedtog det nuværende biociddirektiv tilbage i 1998.

FO På den baggrund kan jeg acceptere formandskabets forslag om, at det gældende system med nationale godkendelser af biocidprodukter suppleres med en mulighed for centrale unionsgodkendelser for de ansøgere, som måtte ønske det.

Samtidig er det dog afgørende for mig, at et sådant todelt godkendelsessystem kombineres med en ret for medlemsstaterne til at sige nej til markedsføring og anvendelse af et produkt, såfremt nationale forhold viser en uacceptabel risiko for miljø og sundhed.

Europa-Parlamentet har stillet forslag om indførelse af en sådan ret for medlemsstaterne, men det har ikke været muligt at vinde tilslutning i Rådet til indførelse af en sådan ret. Det forslag, der ligger på bordet i Rådet, giver medlemslandene en mulighed for at gøre indsigelse, men ikke en egentlig ret til at sige nej.

Hvis det på rådsmødet ikke lykkes at få et kvalificeret flertal bag en egentlig ret for medlemslandene, vil jeg ikke modsætte mig en vedtagelse af en fælles holdning, men gøre det klart, at jeg forbeholder mig ret til i de videre forhandlinger med Europa-Parlamentet at arbejde for, at en sådan ret indarbejdes i den endelige vedtagelse af forslaget.

Det er ligeledes vigtigt for mig, at det sikres, at vi stadig har en tilstrækkelig national mulighed for at øve indflydelse på de vurderinger, der kommer til at finde sted centralt i EU, og at datakravene er på plads, så både stoffer og produkter kan klassificeres korrekt, og det kan vurderes, om de udgør en uacceptabel risiko for sundhed og miljø.

Jeg kan i øvrigt fuldt ud støtte, at forordningens anvendelsesområde udvides til at omfatte artikler – og at det kun er artikler, der er behandlet med biocider, som er godkendt i EU, der kan markedsføres i EU. Det er en klar forbedring af beskyttelsesniveauet, da dette område på nuværende tidspunkt ikke er reguleret.

Derimod kan jeg ikke støtte, at man ændrer i definitionen af et biocidprodukt. Det vil nemlig betyde, at nogle produkter, der i dag skal godkendes som et biocidprodukt – f.eks. et myggenet imprægneret med et insektmiddel – fremover vil blive betragtet som en artikel behandlet med et biocidmiddel, hvori kun selve aktivstoffet, men ikke selve produktet skal godkendes.

Pia Olsen Dyhr mente, miljøministeren sagde noget, der ikke var helt det samme, som der stod i samlenotatet, nemlig at der vil være tale om en dobbelt procedure: Enten kan medlemslandene godkende, eller også kan der være en central godkendelse. Som hun forstod det, lagde Europa-Parlamentet op til, at man skal have en central godkendelse. Hun spurgte, hvad Danmark går ind for, idet hun håbede, vi ville arbejde for en central EU-godkendelse. I virkeligheden mente hun, det ville være i strid med det indre marked, hvis landene selv kunne godkende.

I stedet for stoffer skal vi godkende produkter. Eksemplet med et myggenet er oplagt.

Pia Adelsteen forstod regeringens forhandlingsoplæg sådan, at staterne kan godkende biocidholdige produkter, men man kan også bede EU om at gøre det, og miljøministeren vil arbejde for, at staterne får lov til at sige nej af hensyn til beskyttelsesniveauet, der måske kan ligge højere i nogle stater end i andre. Det syntes hun principielt er rigtigt.

Per Clausen forstod miljøministeren sådan, at forslaget var et led i at forbedre beskyttelsesniveauet, men som han læste samlenotatet, var forslaget fremsat for at gøre det billigere for industrien. Det fremgår heller ikke af samlenotatet, at forslaget skulle øge beskyttelsesniveauet, men der står noget om, at det formentlig alt i alt vil være uændret. Han spurgte, om han skulle forstå regeringens standpunkt sådan, at Danmark ikke kan godkende en ændring, medmindre man er fuldstændig sikker på, at den ikke medfører forringelser af beskyttelsesniveauet på noget område.

Han ville gerne vide, på hvilke præmisser man kunne udnytte den ret til at sige nej, som miljøministeren vil slå for, indtil hun kommer i mindretal, og så vil overlade til Europa-Parlamentet at slå. Det er vel i alle tilfælde i sidste ende Kommissionen, der skal godkende, om begrundelsen for at sige nej er god nok. Han erkendte, at der var sket visse fremskridt siden Kommissionens op-

rindelige forslag, og syntes, det var rigtigt godt, hvis man kan opretholde et nationalt forbud.

Kim Mortensen forstod, at efter det kompromisforslag, der foreligger, bliver godkendelsesprocessen kortere. Han ville gerne vide, om det betyder, at landene får ringere muligheder for at bedømme stofferne og for at foretage de fornødne undersøgelser.

Han spurgte, hvad det betyder for Danmark, at nogle lavrisikomidler udgår af direktivet.

Miljøministeren svarede Pia Olsen Dyhr og Pia Adelsteen, at der bliver tale et parallelsystem, men der er ikke tale om et både-og. Producenterne kan selv vælge, om de vil godkendes nationalt eller centralt.

Hun svarede Per Clausen, at direktivet ikke er fremsat for at gøre det billigere for industrien, men fordi det nuværende system ikke fungerer.

Den nationale ret til at sige nej kan bruges over for et produkt, som er godkendt centralt, men som vi nationalt ikke vil godkende. Det kan f.eks. være et rottebekæmpelsesmiddel, som vi mener giver resistens i Danmark, eller det kan være et middel, som bekæmper svampe i citronplantager, som vi ikke mener skal godkendes i Danmark, fordi vi ikke har nogen citronplantager.

Miljøministeren mente helt klart, direktivet ville give en forbedring af beskyttelsen, fordi den nuværende ordning ikke fungerer, hvorfor der er mange produkter på markedet, som slet ikke er godkendt.

Miljøministeren lovede at fremsende et notat vedrørende det spørgsmål om lavrisikomidler, Kim Mortensen stillede.

Per Clausen havde forstået reglerne om det indre marked sådan, at hvis man havde fået en godkendelse i Bulgarien eller Rumænien, så gjaldt den i hele EU, medmindre vi bruger vor nationale ret til at sige nej. Han manglede stadig en forklaring på, hvad det er for en ret til at sige nej, vi har, idet han mente, det var sådan, at Kommissionen altid efterfølgende skulle godkende, at vores begrundelse for at sige nej var god nok. Han ville gerne vide, hvilke begrundelser vi kunne anvende. Medmindre vi har en ubetinget ret til at sige nej, hvilket ville være herligt.

Når det nuværende system ikke fungerer, hænger det måske sammen med, at man indførte en række undtagelser og overgangsordninger, som indebærer, at produkter godt kan være på markedet, selv om de ikke er godkendt. Det kunne man jo stramme op på ved at sige, at hvis stoffet ikke var godkendt, skulle det ud af markedet. Per Clausen henviste i den forbindelse til, at der i samlenotatet står, at Kommissionen vurderer, at hvis man lader reguleringen i det nuværende biociddirektiv fortsætte, vil det påføre industrien i EU omkostninger på mellem 193,6 og 706 mio. euro over en periode på 10 år, og hvis man ændrer det, vil det medføre besparelser for industrien over samme periode på mellem 2,7 og 5,7 mia. euro.

Pia Adelsteen syntes i modsætning til Per Clausen, det var godt, at industrien kunne spare penge.

Hun opfordrede miljøministeren til at arbejde hårdt for, at vi får en reel mulighed for at sige nej.

Pia Olsen Dyhr gik ud fra, at når vi går ind for en central godkendelse, skal den vel være skrapere, altså højne beskyttelsesniveauet. Det må ikke blive et smuthul. Efter Europa-Parlamentets forslag skal landene have en tydeligere ret til at nægte godkendelse uden at skulle have Kommissionens forudgående accept, hvilket er en forbedring i forhold til i dag. På den baggrund spurgte hun, om Danmark vil støtte Parlamentet, og hvordan vi i givet fald vil kæmpe for det.

Miljøministeren præciserede, at vi støtter Europa-Parlamentets forslag om at give landene ret til at sige nej, men hun havde i sit oplæg tilføjet, at hvis det ikke lykkes at få kvalificeret flertal herfor på rådsmødet, ville hun ikke modsætte sig vedtagelse af en fælles holdning, men ville forbeholde sig ret til i de videre forhandlinger med Parlamentet at arbejde for, at der bliver indført en sådan ret.

Hun sagde til Per Clausen, at hvis en producent får godkendt sit biocidholdige produkt i Bulgarien, gælder godkendelsen ikke i Danmark, medmindre man søger om at få godkendelsen anerkendt i Danmark. Danmark har lov til at sige nej f.eks. med den begrundelse, at det ikke er et middel, der bør bruges i Danmark på grund af resistens, eller at der ikke er behov for det i Danmark, fordi vi ikke har nogen citronplantager.

Virkeligheden i dag er, at vi har et system, der slet ikke virker. Derfor er der for mange produkter, som slet ikke er godkendt.

Per Clausen forstod, at formandskabet foreslår, at hvis et produkt bliver godkendt centralt, så skal godkendelsen gælde i alle lande, men hvis det bliver godkendt af et land, kan man som udgangspunkt godt nægte at acceptere denne godkendelse f.eks. i Danmark med en saglig begrundelse. Men hvis ansøgeren ikke mener, vores begrundelse er saglig, så skal Kommissionen afgøre tvisten. Han forstod, at miljøministeren ville arbejde for Parlamentets forslag om at udvide den nationale mulighed for at sige nej, hvilket er meget fornuftigt.

Men så siger miljøministeren, at hvis hun ikke kan få flertal for det, så stemmer hun alligevel for det færdige resultat. Det indebærer, at forhandlingsoplægget kan føre til, at Danmark stemmer for et resultat, som ikke er tilfredsstillende. Det kan Enhedslisten ikke støtte.

Pia Olsen Dyhr sagde, at for hende var det afgørende, at Danmark undlader at stemme eller stemmer imod, hvis vi ikke kan komme igennem med det, Parlamentet foreslår. Hun vidste godt, at vi ville blive stemt ned, men så havde vi støttet Parlamentets forslag.

Lone Dybkjær blev forvirret af, at miljøministeren sagde, hun ikke ville modsætte sig en vedtagelse. Det afgørende er, at Danmark får markeret sin holdning. Hvis vi blive stemt ned, går sagen jo videre, og så kan vi støtte Parlamentet i det videre forløb.

Pia Adelsteen var også irriteret over, at miljøministeren sagde, hun ikke ville modsætte sig en vedtagelse. Det skal vedtages med kvalificeret flertal, og det er vigtigt, at vi tilkendegiver den danske holdning. Ellers blive det vanskeligt at give forhandlingsoplæg.

Formanden mente, der måtte komme en meget klar melding fra miljøministeren, før hun kunne konkludere, om der var flertal for forhandlingsoplægget.

Miljøministeren oplæste den relevante del af sit forhandlingsoplæg og præciserede, at når hun sagde "ikke modsætte mig", mente hun, at Danmark vil undlade at stemme, men forbeholde sig ret til at støtte Parlamentets forslag i de videre forhandlinger.

Pia Olsen Dyhr spurgte, hvorfor Danmark ikke kan stemme imod. Hun ville gerne vide, hvem der var vore allierede.

Lone Dybkjær syntes ikke, hun havde fået en forklaring på, hvorfor vi ville undlade at stemme. Hvorfor ikke bare stemme nej og så lade sagen gå videre?

Kim Mortensen spurgte, hvad forskellen på at stemme nej og at undlade at stemme ville være i den videre proces.

Pia Adelsteen sagde "ditto".

Miljøministeren svarede Pia Olsen Dyhr, at Danmark ingen allierede havde blandt de andre lande. Hun havde derfor en klar formodning om, at vi ikke kunne få kvalificeret flertal for at støtte Parlamentet.

Når hun mente, det var det klogeste at undlade at stemme, er det fordi erfaringen tilsiger, at hvis vi stemmer nej, så vanskeliggør vi det videre arbejde. Derfor var hun blevet rådet til at undlade at stemme. Så bliver det lettere at støtte Parlamentet, idet vi så ikke kommer i "bad standing".

Formanden havde svært ved at se logikken, idet Danmark jo ikke blokerer for videre forhandlinger ved at stemme imod, men blot bliver stemt ned.

Per Clausen mente, at hvis Rådet ikke kunne acceptere Parlaments forslag, ville der komme videre forhandlinger, uanset hvordan Danmark stemte. Vi kan stadig gøre vores indflydelse gældende i de kommende forhandlinger, hvis vi stemmer nej og derved støtter Parlamentet. Derfor var det for ham ubegribeligt, hvad miljøministeren sagde.

Lone Dybkjær erklærede sig enig med Per Clausen og pegede på, at miljøministeren jo kunne afgive en stemmeforklaring, hvori hun redegjorde for de danske synspunkter. Hun var i hvert fald ikke overbevist af miljøministerens svar – medmindre miljøministeren kunne henvise til tidligere tilfælde, der viste, at det var klogt at undlade at stemme.

Pia Adelsteen erklærede sig også enig med Per Clausen. Når vi ikke har nogen allierede i Rådet, må vi alliere os med Parlamentet.

Pia Olsen Dyhr ville virkelig anbefale miljøministeren at komme med nogle fortilfælde, hvor Danmark havde undladt at stemme, og hvor dette havde givet os større indflydelse. Hendes holdning var umiddelbart, at vi skal stemme imod.

Kim Mortensen påpegede, at alle synes at være enige om, hvilken holdning miljøministeren skal møde op med. Derfor hoppede kæden af, når miljøministeren sagde, hun ville undlade at stemme – medmindre der var fortilfælde, som viste, at det var klogere. Han tilføjede, at det ville være en anden sag, hvis der krævedes enstemmighed, og Danmark ville blokere eller komme til at nedlægge veto. Men her bliver vi jo bare stemt ned, og processen går videre.

Miljøministeren sagde, at hvis vi stemmer nej, er vi ude af de videre forhandlinger. Hvis vi undlader at stemme, er vi inde i de videre forhandlinger. Hun henviste til, at det var samme strategi, vi anvendte i forbindelse med pesticiderne, hvor sagen fik et godt resultat set fra et dansk synspunkt. Som Kim Mortensen siger, er vi jo enige om, hvor sagen bør lande.

Pia Adelsteen sagde, at hvis det gav en forskel i de videre forhandlinger, så kunne hun godt gå med til forhandlingsoplægget. Men hun syntes, det var et aldeles mærkeligt system. Hun henviste til, at hun sad i et byråd og i Handicaprådet og nogle gange gav udtryk for andre holdninger end flertallet, og det havde da ikke ført til, at hun var blevet smidt ud.

Pia Olsen Dyhr var blevet overbevist af det eksempel med pesticiderne, miljøministeren havde nævnt, og kunne derfor godt gå med til forhandlingsoplægget. Hun syntes, det var vigtigt, at vi pressede på i de videre forhandlinger.

Lone Dybkjær kunne også gå med til forhandlingsoplægget efter det, det var oplyst vedrørende pesticiderne. Men hun mente, man på et tidspunkt skulle tage hele denne problematik op – eventuelt med andre ministre.

I øvrigt ville hun opfordre miljøministeren til en anden gang at sige fra begyndelsen, at hun ville undlade at stemme. Så havde drøftelserne i Europaudvalget nok været kortere.

Kim Mortensen erklærede sig enig med Lone Dybkjær, idet han var tilhænger af, at danske ministre kan operere og påvirke beslutningerne bedst muligt, samtidig med at de afspejler, hvad der er flertal for i Folketinget.

I øvrigt mente han, at mange af disse taktiske overvejelser ville have kunnet klares, hvis man inden mødet havde drøftet sagen med ordførerne.

Per Clausen kunne godt forstå, at Kim Mortensen havde foretrukket, at sagen var håndteret, uden at der havde været kamera på. Det figenblad, miljøministeren nu skjulte sig bag, gav han ikke meget for.

Lone Dybkjær syntes, det var helt fint, at diskussionen var foregået for åbne døre. Hun var personligt ikke tilhænger af formøder.

Formanden forsikrede Per Clausen om, at han ikke ville blive sat uden for døren, selv om han somme tider gik imod flertallet.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg om at undlade at stemme, idet Enhedslisten dog havde ytret sig imod det.

2. Forslag til direktiv om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE)

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2008) 0810

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 16)

KOM (2008) 0810 – bilag 2 (grundnotat af 17/2-09)

KOM (2008) 0810 – svar på spørgsmål 1 (af 11/11-09)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (09) – bilag 449 (side 1307, senest behandlet i

EUU 4/6-10)

EUU alm. del (09) – bilag 318 (side 792 FO, forhandlingsoplæg forelagt 5/3-10)

Miljøministeren: Formandskabet vil fremlægge en fremskridtsrapport. Der er kun opnået begrænset fremdrift i forhandlingerne under belgisk formandskab.

Jeg baserer mig på det indhentede forhandlingsoplæg fra marts 2010 og støtter en ambitiøs indsamlingsmålsætning samt et åbent anvendelsesområde, hvor alt elektrisk og elektronisk udstyr er omfattet af direktivet, medmindre det er eksplicit undtaget.

3. Forslag til forordning om ændring af direktiv 2001/18/EF for så vidt angår medlemsstaternes mulighed for at begrænse eller forbyde dyrkning af GMO'er på deres område

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2010) 0375, KOM (2010) 0380

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 33)

KOM (2010) 0375 – bilag 2 (grund- og nærhedsnotat af 3/9-10)

KOM (2010) 0375 – bilag 4 (henvendelse af 5/10-10 fra Greenpeace)

KOM (2010) 0375 – bilag 6 (udtalelse af 22/10-10 fra EUU og FLF)

KOM (2010) 0375 – svar på spørgsmål 1 (om AmFlora kartofflen)
EU-note (10) – E 23 (notat af 13/12-10 om juridisk slagsmål om forslaget)

EU-note (09) – E 51 (subsidiaritetstjek af forslag til direktiv om regler for dyrkning af GMO'er)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (10) – bilag 55 (side 16, senest behandlet i EUU 8/10-10)

EUU alm. del (10) – bilag 38 (side 1616, behandlet i EUU 24/9-10)

Miljøministeren: Punktet vedrørende en ny politik for udsætning af GMO'er forelægges til orientering

Formandskabet vil fremlægge en fremskridtsrapport og orientere om status i forhandlingerne.

Rådets juridiske tjeneste har den 5. november fremlagt en udtalelse, der konkluderer:

1. At traktatens artikel 114 – dvs. indre markeds artiklen – ikke kan anvendes som hjemmelsgrundlag.
2. Rådets juridiske tjeneste betvivler, at den nye artikel 26b – i den form den foreligger – gør det muligt for medlemslandene at vedtage foranstaltninger, som vil være i overensstemmelse med traktaterne eller GATT.

Som svar på Rådets juridiske tjenestes udtalelse har Kommissionens juridiske tjeneste den 19. november fremlagt en udtalelse, der konkluderer:

1. At traktatens artikel 114 er det rette hjemmelsgrundlag.
2. At forslaget er kompatibelt med WTO lovgivningen, og at det ikke kan konkluderes, at det er tvivlsomt, om medlemslandene kan vedtage foranstaltninger, der er forenelige med traktaten og GATT.

Der er altså en klar uenighed mellem de to juridiske tjenester om vurderingen af forslaget.

Regeringen er enig med Kommissionens juridiske tjeneste i, at traktatens indre markeds bestemmelse artikel 114 er det rette grundlag for forslaget.

I forhold til spørgsmålet om der er muligt for medlemsstaterne at vedtage foranstaltninger, der er forenelige med Traktaten og WTO-reglerne, afventer regeringen med spænding den liste, Kommissionen har lovet at fremlægge over begrundelser for nationale forbud mod GMO-afgrøder, som vil være forenelige med traktaten og WTO-reglerne.

Pia Olsen Dyhr spurgte, hvordan Østrigs sag vedrørende amflorakartoflen står.

Med hensyn til sameksistensregler foreslog Kommissionen en ikke bindende anbefaling. Pia Olsen Dyhr ville gerne vide, om Danmark presser på for, at der skal være bindende sameksistensregler.

Hun kunne læse i samlenotatet, at argumentet med etik ikke længere er noget, der falder i god jord hos Kommissionens juridiske tjeneste. Et land skal kunne forbyde GMO'er ud fra etiske grunde, det var hun enig med Rådets juridiske tjeneste i. Hun var ikke enig i Kommissionens positive vurdering af forholdet til WTO-reglerne. Hun mente, det bedste ville være, at vi havde EU-regler, som gjorde det svært at lave nationale godkendelser.

Pia Adelsteen sagde, at det lå hende på sinde, at vi får en reel mulighed for at sige nej. Hun kunne godt se, at der var et problem med hensyn til, hvilke begrundelser vi kan bruge. Derfor så hun frem til at få den liste over begrundelser, vi må bruge for at sige nej. Sådan set var hun ligeglad med begrundelserne, blot vi fik lov til at sige nej, og at man så respekterede dette nej.

Per Clausen syntes, det var meget spændende at læse de forskellige juridiske tjenesters udtalelser. Han mente, vi er nødt til at få afklaret, hvor sagen ender i WTO-regi, for der er ikke megen fornøjelse ved, at et land i EU-regi godt kan sige nej, men vi må kun bruge begrundelser, som gør, at forbuddet vil blive tilsidesat af WTO.

Miljøministeren henviste til de tidligere drøftelser af, hvordan vi reelt får ret til at sige nej. Forholdet er det, at hvis et produkt er godkendt centralt, så er det godkendt ud fra miljø- og sundhedshensyn, idet det ikke er fundet skadeligt, og derfor er det meget svært at tilsidesætte en central godkendelse med det argument, at produktet er til skade for miljø eller sundhed. Men nu kommer der en ikke-udtømmende liste over begrundelser, vi godt må bruge til at sige nej til markedsføring nationalt.

Med hensyn til den østrigske sag, som Pia Olsen Dyhr spørger til, måtte miljøministeren sige, at den er uafklaret.

Med hensyn til sameksistensreglerne mente miljøministeren ikke, at fødevarerministeren pressede på for at få sameksistensreglerne gjort bindende, men det ville hun undersøge.

Pia Adelsteen syntes, det var en vigtig pointe, at vi ikke må bruge hensynet til miljø og sundhed, men at det netop er de argumenter, vi må bruge i WTO-

13. Europaudvalgsmøde 17/12-10

sammenhæng. Ekspert er uenige. Derfor syntes hun, det var tåbeligt, at vi ikke må bruge de argumenter.

Pia Olsen Dyhr syntes stadig væk, Danmark burde støtte Østrig.

Hun nævnte, at Kommissionen har lovet – vist nok helt tilbage i 2007 – at komme med en meddelelse om skærpet sikkerhed, men den er ikke kommet endnu. Derfor opfordrede hun miljøministeren til på rådsmødet at spørge om, hvornår den kommer.

Miljøministeren svarede, at Kommissionen på sidste rådsmøde havde lovet at komme med sin meddelelse inden årets udgang. Hvis den ikke var kommet på rådsmødet, ville hun spørge til den.

Pia Olsen Dyhr syntes, det var et interessant svar, og bad om, at man sendte Kommissionens meddelelse til Europaudvalget, når den kom.

4. Bæredygtig materialebehandling og bæredygtig produktion og forbrug: Et nøglebidrag til et ressourceeffektivt Europa

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 41)

Miljøministeren: Jeg kan støtte formandskabets udkast til rådskonklusioner.

Jeg er enig i, at Kommissionen i konklusionerne opfordres til at foreslå konkrete målsætninger på EU-plan, der kan medvirke til markant at forøge ressourceeffektiviteten.

Jeg er også enig i opfordringen til at udvikle et sammenhængende sæt af instrumenter rettet mod en mere bæredygtig udnyttelse af materialer og at udvikle indikatorer for materialeudnyttelse, så vi kan overvåge fremskridtene mod målene.

Jeg ønsker, at målsætninger, instrumenter og indikatorer skal afspejles i et kommende 7. miljøhandlingsprogram, som bør være den sammenhængende ramme for EU's indsats i forhold til bæredygtig materialehåndtering, bæredygtigt forbrug og produktion og den kommende strategi for ressourceeffektivitet – og ikke mindst hensynet til biodiversitet set i lyset af Nagoya.

Jeg kan også støtte opfordringen til Kommissionen om at føre en ambitiøs politik i forhold til Eco-design.

5. Forbedring af miljøpolitiske styringsredskaber: Bedre instrumenter for miljøpolitisk styring og international miljøpolitik

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 48)

Miljøministeren: Jeg kan generelt støtte formandskabets udkast til rådskonklusioner.

I mine øjne er et nyt 7. miljøhandlingsprogram helt essentielt. Når det 6. miljøhandlingsprogram løber ud i 2012, vil der fortsat være et meget stort behov for et sammenhængende og omfattende program til at tage hånd om de betydelige miljøudfordringer, vi oplever i EU og globalt.

Der er behov for at opdyrke og udfolde "grøn økonomi" tankegangen. Derfor bør bæredygtigt forbrug og produktion sammen med ressourceeffektivitet være den operationelle kerne i et kommende 7. miljøhandlingsprogram.

Samtidig bør et 7. miljøhandlingsprogram fokusere på sammenhæng og synergi mellem miljøpolitik, miljøregulering og de øvrige sektorer. Det er afgørende, at de miljøpolitiske hensyn prioriteres og inddrages i nuværende og fremtidige strategier og politikker som f.eks. EU 2020 strategien, de finansielle perspektiver og reformen af den fælles landbrugspolitik og fiskeripolitik.

Jeg lægger derfor særlig vægt på, at Rådet opfordrer Kommissionen til at udarbejde et forslag til et 7. miljøhandlingsprogram. Et 7. miljøhandlingsprogram vil blive en væsentlig prioritet for det danske EU-formandskab. Derfor skal Kommissionens forslag helst være klart senest i januar 2012.

Det forholder sig sådan, at enkelte af mine kolleger og Kommissionen desværre ikke er overbeviste om nødvendigheden af et 7. miljøhandlingsprogram. Men jeg vil på rådsmødet gøre mit til, at konklusionerne udtrykker Rådets stærke ønske om et 7. miljøhandlingsprogram.

Pia Olsen Dyhr betegnede det som rigtigt vigtigt, at det 7. miljøhandlingsprogram kommer på plads, selv om hun var klar over, at der var en stor modstand mod det. Hun spurgte, hvordan stillingen er.

Lone Dybkjær spurgte, hvornår man regner med, at evalueringen af det 6. miljøhandlingsprogram kommer.

Miljøministeren svarede Pia Olsen Dyhr, at det er Kommissionen og nogle få medlemslande, som ikke går ind for 7. miljøhandlingsprogram.

Hun sagde til Lone Dybkjær, at man i øjeblikket evaluerer det 6. miljøhandlingsprogram.

6. Resultater og opfølgning af den 10. partskonference (COP 10) i Biodiversitetskonventionen, Nagoya, Japan 18. – 29. oktober 2010

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 54)

Rådsmøde 3036 – bilag 3 (udtalelse fra Miljø- og Planlægningsudvalget af 7/10-10)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (10) – bilag 55 (side 25, senest behandlet i EUU 8/10-10)

Miljøministeren: Jeg kan støtte formandskabets udkast til rådskonklusioner. Jeg mener, det er vigtigt, at EU har en ledende rolle i opfølgningen af Nagoya-aftalen om den strategiske plan for 2011-20.

Det er en international succes, at vi i Nagoya blev enige om globale mål for 2020 om at standse tabet i biodiversitet, og det er indlysende, at implementeringen af strategiplanen vil kræve mobilisering af ressourcer. Derfor er det vigtigt, at EU viser vilje til at levere, og at der tilvejebringes ressourcer fra den private sektor med fuldt engagement af interessenter.

En anden vigtig beslutning fra Nagoya var ABS-aftalen – altså Access and Benefit Sharing. Danmark og EU var afgørende for at vi fik en juridisk bindende protokol for ABS. EU bør være en af de første til at ratificere protokollen.

7. Forberedelse af det niende partsmøde i FN's Skovforum (UNFF) i New York den 24. januar til 4. februar 2011

- *Sagen er ikke på rådsmødedagsordenen for rådsmødet (miljø) den 20. december 2010, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde mhp. vedtagelse*

Rådsmøde 3061 - bilag 3 (samlenotat side 62)

Miljøministeren: Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 20. december, men forventes behandlet på et senere rådsmøde. Punktet forelægges til orientering.

Jeg kan støtte formandskabets udkast til rådskonklusioner. 2011 er blevet udvalgt som internationalt skovår. Det er vigtigt, at EU i dette FN-forum er aktiv og støtter, at FN's skovforum styrker det internationale samarbejde og opfordrer til handling på alle niveauer for at styrke bæredygtig skovforvaltning og bekæmpe ulovlig skovhugst. I EU har vi netop vedtaget FLEGT-forordningen, som er et vigtigt middel til at bekæmpe ulovlig skovhugst og relateret handel.

Jeg støtter også, at EU skal arbejde for, at FN's skovforum kommer til at spille en aktiv rolle til formidling af viden herom i optakten til Rio+20.

Per Clausen forstod, at når punktet kom på dagsordenen i dag, var det fordi man forventede, at sagen ville komme på som et A-punkt på et rådsmøde i januar måned. Det betyder vel, at sagen er afgjort. Men samtidig står der i samlenotatet, at sagen ikke tidligere har været oppe i Europaudvalget. Derfor spurgte han, om regeringen forestillede sig, at Europaudvalget i januar skulle vedtage et forhandlingsoplæg i en sag, som reelt var afgjort.

Miljøministeren svarede, at sagen ikke er afgjort. Hun havde blot villet orientere om den.

Per Clausen mente ikke, der var noget særligt kontroversielt i sagen, så det var blot en principiel bemærkning, han var kommet med.

8. Klimaforandringer: Afrapportering fra COP16 og CMP6 (Cancún fra den 29. november til den 10. december 2010)

– Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 3061 - bilag 1 (samlenotat side 2)

Rådsmøde 3036 – bilag 3 (udtalelse fra Miljø- og Planlægningsudvalget af 7/10-10)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (10) – bilag 55 (side 31, senest behandlet i EUU 8/10-10)

Klima- og energiministeren: Det belgiske formandskab vil tage en første drøftelse af, hvor langt vi kom i Cancun, og selvfølgelig også af hvad der skal ske på vejen til COP17 i Sydafrika.

Lad mig starte med at slå fast, at aftalen i Cancun bygger på de politiske kompromisser, der blev opnået i København.

Aftalen forankrer de reduktionstilsagn, der blev meldt ind under Copenhagen Accord fra både ilande og ulande i FN-forhandlingerne og sætter kød og blod på kompromiserne. Derudover får aftalen den multilaterale klimaproces tilbage på sporet og udstikker samtidig rammerne for den videre proces.

Her er det vigtigt at holde fast i, at Cancun-aftalen ikke lukker døren for en kommende retligt bindende aftale. Dét spørgsmål holdes eksplicit åbent. Aftalen holder det også åbent, om de nuværende Kyotolande skal påtage sig reduktioner inden for eller uden for Kyotoprotokollen.

Samtidig understreger aftalen 2 graders målsætningen – ligesom i Accorden – og at vi hen mod COP17 skal drøfte et generelt reduktionsmål for 2050 samt et tidspunkt for, hvornår de globale emissioner topper, det såkaldte "peak year", hvilket der som bekendt ikke var enighed om i København. Samtidig fastslår aftalen, at indsatsen skal vurderes startende i 2013 og sluttende i 2015.

Cancun aftalen leverede en balanceret pakke bestående af byggeblokkene i fremtidens klimasystem. Herunder var der imødekommelse af en række ulandskrav som ny grøn fond under konventionen, en tilpasningskomite, en teknologimekanisme samt en aftale på skovområdet – det såkaldte REDD+ instrument.

På den anden side følger Cancun dokumentet i store træk Copenhagen Accord hvad angår måling, rapportering og verifikation af reduktionsindsats og finansiering, den såkaldte MRV. USA og EU har dermed fået nogle hovedkrav indfriet. Hertil kommer, at de overordnede målsætninger på reduktionsområdet og processer for at hæve ambitionsniveauet er med, hvilket var afgørende for EU.

Jeg vil til gengæld ikke lægge skjul på, at der med Cancun-aftalen lægges op til et heftigt arbejdsprogram i 2011 frem mod COP17 i Sydafrika. På rådsmødet den 20. december vil jeg naturligvis sige til mine kollegaer i Bruxelles, at den danske regering aktivt støtter og deltager i arbejdet med opfølgningen på Cancunaftalen fortsat med det sigte at få ambitionsniveauet op og at få konkretiseret de forskellige kompromiser på den bedst mulige måde. Og så vil jeg igen nævne, at det fak-

tisk er i EU's egeninteresse, at vi går til 30 pct. reduktionsmål. Her står Danmark sammen med UK, og der skete det på COP16, at nu støtter også Spanien Danmark og UK.

Per Clausen forstod, at man også i FN-sporet forhandler med udgangspunkt i 2 graders målsætningen. Så må man arbejde på at få redskaberne på plads, idet de for nærværende nærmere passer til en 4 graders målsætning.

Når de industrialiserede lande har skrevet under på, at de skal reducere deres udslip med 40 pct., hvordan kan man så opretholde det synspunkt, at EU går i spidsen, når det vil reducere med 20 pct.? Han kunne forstå, at der nu var endnu et land, som var på den rigtige linje, og det er altid godt at være optimist, som klima- og energiministeren er, men er det ikke fuldstændig uholdbart, at langt de fleste EU-lande stadig står på de 20 pct.?

Anne Grete Holmsgaard betegnede det som godt, at FN-processen overlevede i Mexico, og syntes, man gjorde det godt i Mexico. Hun mente ikke, betegnelsen "balanceret pakke" var god, for der er stadig en uendelige lang vej at gå, inden man opfylder 2 graders målsætningen. Hun rejste spørgsmålet, hvordan EU vil fremme klimatiltag i den virkelige verden, og spurgte, om der var lagt op til en strategidrøftelse heraf på det kommende rådsmøde eller på et efterfølgende rådsmøde. Hun spurgte også, hvad Danmark vil spille ind med for at få sat skub i processen, så man kan få reduceret udslippet – selvfølgelig ikke kun i EU, men også i de andre lande.

I anledning af klima- og energiministerens udtalelse om, at man med hensyn til MRV imødekom EU og USA, spurgte hun, om det også var USA's synspunkt, at nu er den klods ryddet af vejen.

Klima- og energiministeren bekræftede over for Per Clausen, at det er positivt, at Spanien er med på en 30 pct. reduktion. Men som hun havde sagt tidligere, er det ikke sådan, når man ser på den samlede forhandlingssituation, at der er en meget stærk koalition af lande, som nu går ind for det. Vi venter stadig på officielle meldinger fra Tyskland og Frankrig, hvor der for øvrigt er kommet en ny minister på området. Vi skal huske på, at spørgsmålet ikke længere er knyttet til de globale klimaforhandlinger. Det havde fået nogle lande til at mene, at man helt skulle droppe det, men vi ønsker sammen med andre lande, at det bliver diskuteret i løbet af foråret ud fra, hvad der er i EU's egen interesse. Her vil vi naturligvis arbejde tæt sammen med briterne for at se, om vi kan få etableret en koalition, som ligesom os støtter de 30 pct.

Hun var enig med Anne Grete Holmsgaard i, at "en balanceret pakke" ikke er et godt udtryk. Hun regnede ikke med, at man ville komme særlig langt på det kommende rådsmøde, hvor der vil være en første drøftelse af resultatet fra COP16. Klima- og energiministeren tilføjede, at de sonderinger, hun havde haft med det kommende ungarske formandskab, tydede på, at det endnu ikke havde noget klart overblik over, hvordan det ville strukturere den kommende proces. Vi vil selvfølgelig spille aktivt ind.

Med hensyn til MRV mener USA også, at denne klods er ryddet af vejen. Nu skal principperne så udmøntes. Der er mange ting, der ser rigtig godt ud, men "the proof of the pudding is in the eating".

Anne Grete Holmsgaard spurgte, om der er lagt op til – eller om Danmark vil lægge op til – at man beder Kommissionen om at lave et forberedende arbejde efter det kommende rådsmøde. Dels vedrørende de 30 pct. og dels vedrørende andre tiltag, som kan rykke i den virkelige verden.

Klima- og energiministeren sagde, at hun selvfølgelig på det kommende rådsmøde ville sondere terrænet og danne sig et overblik over, hvordan det kommende ungarske formandskab ville strukturere processen. Kommissionen har altid spillet en aktiv rolle, og derfor var hun sikker på, at den – uanset hvad Danmark eller andre lande sagde på det kommende rådsmøde – ville spille aktivt ind. Klimakommissæren har også givet udtryk for, at EU denne gang skal spille en større rolle end sidst. Klima- og energiministeren tilføjede, at når det gælder den overordnede klimapolitik, var hun også ret overbevist om, at det, man skulle diskutere på mødet i Det Europæiske Råd til februar, som udelukkende skal dreje sig om energi, vil være vigtigt.

9. Forslag til forordning om fastsættelse af præstationsnormer for nye lette erhvervskøretøjer inden for Fællesskabets integrerede tilgang til nedbringelse af CO₂-emissioner fra lette erhvervskøretøjer

– (Evt.) *Politisk enighed*

KOM (2009) 0593, KOM (2010) 0656

Rådsmøde 3061 - bilag 1 (samlenotat side 4)

KOM (2009) 0593 – bilag 1 (grundnotat af 16/12-09)

KOM (2009) 0593 – bilag 2 (svar på spørgsmål fra Miljø- og Planlægningsudvalget vedr. fastsættelse af præstationsnormer for nye lette erhvervskøretøjer)

Rådsmøde 3036 – bilag 3 (udtalelse fra Miljø- og Planlægningsudvalget af 7/10-10)

Klima- og energiministeren: Vedrørende forslag til en forordning om CO₂-reduktioner fra "lette erhvervskøretøjer" forelagde jeg sagen til forhandlingsoplæg i Europaudvalget i forbindelse med rådsmødet i oktober.

Det belgiske EU-formandskab har tænkt sig at sætte punktet på rådsmødedagsordenen til politisk drøftelse.

Formandskabet forsøger at opnå enighed med Parlamentet inden udgangen af deres formandskabsperiode, og der har derfor været afholdt flere uformelle trialogmøder mellem Parlamentet, Kommissionen og Rådet.

Holdningen blandt en overvægt af lande i Rådet – og til dels støttet af Europa-Parlamentet – er bl.a., at det langsigtede mål skal være mere lempeligt end Kommissionens forslag, at bødestørrelsen skal være lavere, og at brug af superkreditter skal udvides.

Det langsigtede mål er nok det mest centrale forhandlingsemne. Det belgiske formandskab startede ud med at foreslå 155 g CO₂/km mod Parlamentets miljøgruppes forslag på 140 g CO₂/km. Der er stadig en række større lande, som kæmper meget hårdt for at udvande målet. Og det ser derfor svært ud.

Med hensyn til superkreditterne tyder meget på, at man bliver enige om at udvide brugen. Fra bl.a. dansk side har vi været bekymrede for, at superkreditterne kunne udhule emissionsloftet, men der er nu indarbejdet et loft på 25.000 lavemissionskøretøjer per fabrikant, som må indregnes i fabrikanternes brug af superkreditter.

Endelig peger forhandlingerne på, at bødestørrelsen bliver mindre end de 120 euro per gramvis overskridelse per produceret varebil, som Kommissionen oprindeligt foreslog. Det er sandsynligt, at vi ender på 95 euro, så den flugter med bødestørrelsen i forordningen om personbiler, som blev vedtaget i 2008. Og det til trods for at vi fra dansk side har arbejdet hårdt for, at bødestørrelsen ikke blev reduceret.

Resultatet bliver derfor langt fra så godt, som vi kunne have håbet. Men vi må også konstatere, at vi har været i strid modvind i forhandlingerne. Samlet set vur-

13. Europaudvalgsmøde 17/12-10

derer vi, at sagen ikke vil lande bedre ved at lade forhandlingerne trække ud til næste formandskab.

10. Udkast til rådsbeslutning om at give Kommissionen bemyndigelse til at indlede forhandlinger med Schweiz om at forbinde EU's system for handel med CO2 kvoter med Schweiz' kvotehandelssystem

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 3061 - bilag 2 (samlenotat side 1)

Klima- og energiministeren: Til slut vil jeg som sagt kort orientere om, at Kommissionen har anmodet Rådet om mandat til at forhandle med Schweiz om muligheden for at koble Schweiz' kvotesystem til EU's kvotesystem.

EU har generelt et ønske om etablering af et internationalt CO₂-marked ved etablering og kobling af regionale kvotehandelssystemer. Norge og Liechtenstein er som EØS lande allerede koblet på. Schweiz ønsker nu som det første ikke-EØS-land at komme med i systemet.

Forhandlingsmandatet til Kommissionen er sat på som A-punkt på rådsmødet, og Danmark agter også at støtte det.

En forudsætning for at koble Schweiz' kvotesystem til EU's kvotehandelssystem bør være, at Schweiz' kvotehandelssystem gøres kompatibelt med EU's kvotehandelssystem, således at schweiziske kvoteomfattede virksomheder pålægges sammenlignelige reduktionskrav og vilkår i øvrigt.

Der har været bred opbakning fra medlemslandene i Rådets arbejdsgruppe og i Coreper, hvorfor forslaget til forhandlingsmandat og -direktiver ventes vedtaget.

Regeringen vil tage konkret stilling til et forslag fra Kommissionen om at koble EU's kvotehandelssystem og Schweiz' kvotesystem, når et sådant forslag eventuelt foreligger, afhængigt af om forhandlingerne med Schweiz afsluttes succesfuldt. I så fald vil jeg naturligvis vende tilbage til udvalget med henblik på forhandlingsoplæg i denne sag.

Anne Grete Holmsgaard spurgte, om aftalen med Schweiz åbner op for, at man kan lave kvotehandel med alle mulige andre lande.

Klima- og energiministeren troede ikke, det kunne lade sig gøre at lave sådanne aftaler med andre lande, f.eks. Marokko.

12. Siden sidst:

Mundtlig orientering om væsentlige, verserende retssager ved Domstolen på Miljøministeriets område

Miljøministeren: I overensstemmelse med Europaudvalgets beretning af 30. april 2009 vil jeg gerne orientere Europaudvalget om to væsentlige retssager ved EU-Domstolen, som regeringen intervenserer i.

a) Sag nr. C-165/09, C-167/09; Stichting Natuur en Milieu og Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie mod College van gedeputeerde staten van Zuid-Holland

EUU alm. del (08) – bilag 553 (afgivelse af indlæg i sagerne)

Miljøministeren: Den første drejer sig om sagerne C-165/09 – 167/09, som handler om forholdet mellem NEC-direktivet og IPPC-direktivet.

Sagerne drejer sig om luftforurening, nærmere bestemt om forholdet mellem de nationale lofter for udledning af visse stoffer, som findes i NEC-direktivet, og reglerne i IPPC-direktivet om miljøgodkendelse af enkeltvirksomheder. Sagerne har udspring i en hollandsk sag om godkendelse af nogle kulfyrede elværker.

Spørgsmålet er, om medlemsstaterne er forpligtet til at stramme kravene eller helt nægte godkendelse, når de behandler en sag om miljøgodkendelse af en virksomhed, der udleder et stof, der er omfattet af NEC-direktivet, hvis der er risiko for, at landet overskrider NEC-direktivets nationale emissionsloft.

Dette spørgsmål er principielt og har også betydning for Danmarks muligheder for at vælge hensigtsmæssige foranstaltninger til opfyldelse af NEC-direktivet.

Regeringen har på den baggrund afgivet såvel skriftligt som mundtligt indlæg i sagen.

I indlæggene er der blevet argumenteret for, at det ligger inden for medlemsstaternes skøn at vurdere, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at overholde det nationale emissionsloft i NEC-direktivet, og at der ikke er pligt til at lade hensynet til emissionsloftet indgå i miljøgodkendelser efter IPPC-direktivet.

Generaladvokaten er i går, den 16. december, kommet med forslag til afgørelse. Generaladvokaten er ikke enig med Danmark og de andre lande, der har afgivet indlæg i sagen. Generaladvokaten mener, at medlemsstaterne har pligt til at inddrage NEC-direktivets lofter ved konkrete miljøgodkendelser, hvis der er eller forventes en overskridelse af de nationale emissionslofter.

Nu må vi så vente og se, hvad dommerne mener, når der bliver afsagt dom. Det sker formentlig til foråret.

Pia Olsen Dyhr var ikke enig i Danmarks intervention, men mente, vi i stedet skulle støtte Kommissionen. Hvad har den danske regering tænkt sig at gøre nu, hvor der foreligger en udtalelse fra generaladvokaten?

Pia Adelsteen spurgte, hvad IPPC-direktivet betyder. Det lyder rimeligt indforstået.

Lone Dybkjær erklærede sig enig med Pia Olsen Dyhr i, at det er en forkert intervention, Danmark har lavet i sagen mod Holland.

Miljøministeren fastholdt, at den danske intervention var korrekt, idet en miljøgodkendelse må være baseret på en samlet vurdering. Det ville være meget ufleksibelt, hvis man kun skulle tage hensyn til NEC-direktivet.

Meldingen fra generaladvokaten er kommet i går, så vi må først læse præmisserne, før vi kan tage stilling til den.

Pia Olsen Dyhr ville gerne have et skriftligt svar på, om generaladvokatens udtalelse giver regeringen anledning til at ændre holdning.

Lone Dybkjær syntes også, det ville være en god idé, hvis miljøministeren gav en vurdering af generaladvokatens udtalelse.

Det med fleksibilitet kan være meget godt, men hvis et område er stærkt forurenet i forvejen, så skal der ikke bare uden videre kunne lægges nye virksomheder.

Miljøministeren ville vende tilbage til udvalget, når hun havde læst generaladvokatens præmisser.

Pia Olsen Dyhr mente, generaladvokatens udtalelse burde ændre den danske regerings holdning.

b) Sag nr. C-400/08, Kommissionen mod Kongeriget Spanien

EUU alm. del (08) – bilag 464 (notat om sagen)

Miljøministeren: Den anden sag drejer sig om sag nr. C-400/08 – Kommissionen mod Kongeriget Spanien

Denne sag kan få betydning for de danske regler i planloven om planlægning for detailhandel. Det er navnlig planlægningen for hypermarkeder, som er i fokus i dette udkast til dom.

I dag har vi ca. 30 hypermarkeder i Danmark – dvs. store butikker der er over 5.000 m² – og det afhænger af sammensætningen af den konkrete butik, om kommunen kan planlægge for en sådan butik i bymidten eller ude i et aflastningsområde.

Det er imidlertid sikkert, at de danske regler i planloven ikke giver mulighed for at placere hypermarkeder ude på en bar mark. Det vil være i strid med formålet med planlægningen for detailhandel.

Når EU-Domstolens afgørelse foreligger, vil vi tage stilling til den eventuelle betydning af dommen og de eventuelle konsekvenser, den måtte have for de danske regler for etablering af hypermarkeder.

Lone Dybkjær spurgte, hvad Danmark har sagt med hensyn til hypermarkeder, hvis vi har sagt noget.

Miljøministeren mente ikke, Danmark havde tilkendegivet noget med hensyn til hypermarkeder, men ville undersøge sagen. Hun havde nævnt sagen, fordi den kan komme til at underminere den danske planlov.

Mødet slut kl. 8.45.

Ref.: BE/its